

În iulie a.c., mandatul de patru ani al E.S. Rodica Radian Gordon, ambasadorul Statului Israel în România, va lua sfârșit. Ne va părăsi, spre regretul nostru, o prietenă a comunității noastre, persoana despre care, nu cred că greșim dacă spunem că s-a implicat poate cel mai mult în aprofundarea apropierei dintre Israel și România, dar și în cunoașterea problemelor evreilor din România și susținerea soluționării lor. Deși a fost rugată să mai rămână (o recunoaștere de către partea israeliană a performanțelor sale), de această dată - ne-a spus domnia-sa -, a primat familia, cel mai mare dintre cei trei fii ai familiei Gordon urmând în toamnă să-și înceapă serviciul militar și, firesc, mama vrea să fie aproape de el.

Interviu cu
**E.S. RODICA RADIAN
GORDON,**
ambasadorul Israelului
în România

„Prin numirea mea în România, mi s-a oferit o șansă unică de a redescoperi țara în care m-am născut”

Urmare din pag. 1

„Activitatea unui ambasador are părți vizibile și invizibile. La dvs., partea vizibilă este cea culturală, încoronată prin crearea Fundației întreprinzătorilor israelieni, care, în timp de aproximativ un an, a înregistrat performanțe remarcabile. Sunt, însă, și alte aspecte, mai puțin cunoscute în care vă implicați, care se desfășoară, ca să zicem așa, în culise”.

„Da, este adevărat, pentru mine cultura a fost o prioritate, deoarece este un excelent exercițiu de cunoaștere reciprocă. În acest context se înscrie și crearea Fundației pentru promovarea culturii iudaice și israeliene, care este copilul meu de suflet. Da, îmi pare bine că am reușit să găsesc persoane care au înțeles scopul ei și au răspuns cu multă dăruire la inițiativa mea. Dar, firesc, m-a preocupat tot ce s-a făcut în România și în alte domenii și trebuie să spun că țara

Fundația
întreprinzătorilor
israelieni –
„copilul de suflet”
al doamnei
ambasador

se bucură de o mare apreciere în Israel și există un dialog sincer între cele două țări, aceasta și datorită relațiilor bilaterale neîntrerupte. Un alt aspect important este existența unei viziuni politice și geopolitice comune Israelului și României. Situate în vecinătate - în fond, Orientul Mijlociu nu este foarte departe, iar România este foarte prezentă în regiune -, ambii parteneri percep similar oportunitățile și amenințările și acesta este un motiv de apropiere. Trebuie să subliniez, în acest context, importantul rol de «mediator» pe care România, ca membră a Uniunii Europene, îl joacă în relațiile Israelului cu U.E. Există aspecte pe care România le vede și le abordează altfel decât vechii membri ai Uniunii, jucând în acest fel un rol-cheie în îmbunătățirea relațiilor dintre U.E. și Israel. Pe de altă parte, latura economică este foarte importantă și toate acestea la un loc conferă un conținut foarte bogat relațiilor dintre România și Israel”.

Combaterea
antisemitismului,
o sarcină
a comunităților
evreiești din Europa

„Impresia opiniei publice din România, dar și din alte țări, este că Israelul pierde războiul mediatic și, ca să folosesc o expresie cândva foarte populară aici, nu face suficientă «contrapropagandă».

„Realitatea este alta. În timpul războiului, Israelul a informat zilnic presa despre situația reală, dar, deoarece la noi preocuparea principală a fost salvarea și ajutorarea celor loviți

de război și luarea unor măsuri urgente pentru a îndrepta urmele lăsate, iar partea adversă nu a făcut-o, sigur, senzaționalul s-a aflat acolo, în Liban. Dar propaganda antiisraeliană din timpul războiului se înscrie în noua formă a antisemitismului care se manifestă în lume, și anume antisraelismul, mai grav, încercarea de a delegitima statul israelian ca stat evreiesc. În ce privește lupta împotriva antisemitismului, ea a constituit o preocupare constantă a Israelului, în cadrul Guvernului și al Ministerului de Externe existând departamente desemnate cu menținerea legăturilor cu Diaspora. Dar, desigur, este necesar ca și comunitățile evreiești din Europa, inclusiv din România, să aibă o vizibilitate mai mare și să ducă o luptă continuă împotriva acestui fenomen. Responsabilitatea nu trebuie trecută exclusiv asupra Israelului, care, bineînțeles că sprijină demersul comunităților. În acest context, și F.C.E.R. ar trebui să depună eforturi ca să ajungă la formatorii de opinie, în contextul în care comunitatea evreiască este o parte a societății românești”.

Israelul
și amenințările
la adresa
securității sale

„Ultimul război din Liban a demonstrat în mod evident existența unui front extremist în Orientul Mijlociu, din care fac parte Iranul, Siria, Hezbollah și Hamas. Pe de altă parte, Israelul dorește să acționeze, împreună cu comunitatea internațională, pentru întărirea forțelor moderate din Orientul Mijlociu - ne-a răspuns domnia-sa la întrebarea legată de ultimele evoluții din regiune. În ce privește relațiile cu palestinienii, în guvern, dar și în opinia publică israeliană există un consens privind crearea a două state - cel israelian și cel palestinian. Dar pentru a se ajunge aici, comunitatea internațională - prin Quartet - cere Autorității Palestiniene respectarea unor cerințe de bază: recunoașterea statului evreu, stoparea terorismului și recunoașterea acordurilor semnate între Israel și O.E.P. Chiar dacă a fost creat un nou guvern palestinian, din moment ce în programul său figurează continuarea «rezistenței» față de Israel, indiferent de mijloace (cu alte cuvinte, fac cunoscut că nu renunță la terorism), acesta nu poate deveni un partener viabil de dialog. Totuși, noi nu am închis toate ușile. Dacă vom constata că acțiunile, măsurile concrete ale noului guvern palestinian contravin teoriei, vom reveni la soluția realizării celor două state. Nu neînțelegem privind viitoarele granițe ne preocupă. Cerem respectarea unor principii care să asigure existența statului evreu”.

„Vă mulțumim pentru interviu”.

EVA GALAMBOS

„PARC-A FOST IERI”

One-man-show
**FLORIN
PIERSIC**
la „Popa
Soare”

Se pare că bis-ul cu care Florin Piersic ne-a rămas dator la centenarul „N. Stroe”, ni l-a oferit duminică, 18 martie a.c. Un bis anunțat în cuvântul introductiv, de președintele C.E.B., ing. Osy Lazăr, în fața unei săli arhipline, din care n-au lipsit diplomați, academicieni, actori vestiți, personalități culturale care fac cinste obștii noastre, mulți „oameni d-ai casei”. Matineul a fost un moment de grație. Am ascultat o mărturisire de dragoste a lui Florin Piersic pentru „publicul lui” din România și Tel Aviv, pentru colegi și prieteni de-o viață. Unul dintre ei - este vorba de Aurel Störin - i-a făcut portretul, în preambul, vorbind despre formidabila capacitate a actorului de a improviza și juca momente din propria-i viață lăsând în urmă-i „o cărare de farmec și o șosea națională de simpatie”. Despre tumultuosul și aclamatul Florin Piersic, împletind miracolul vieții cu miracolul scenei, pentru ca, atunci când se lasă cortina, „epuizat și trist”, să rămână „singur”. Ca orice portretist, Aurel Störin, face, involuntar, autoportret. Am regăsit un Florin Piersic plin de proiecte pentru viitorul imediat (piesa „Singuri în noapte”, regizată de Beligan, în care joacă cu Emilia Popescu); de trecutul-prezent-în-el, fie c-a fost vorba de Amza Pellea, la Naționalul craiovean, de Nichita Stănescu, într-o frază memorabilă despre prietenie („Un prieten e mai mult decât un înger”), de Ion Pribeagu; de cele 37 de turnee în Israel. Florin Piersic a depănat într-o simbioză perfectă scene de viață-teatru din România și Israel: cum a fost ultima seară a lui Pribeagu la un spectacol în România, cum a revenit după un an în Israel și nu l-a mai găsit... Ne-a vorbit despre părinți, despre debutul său în București, datorat lui Finți, și despre întâlnirea providențială cu Stroe. „Acesti doi mari actori ai teatrului românesc mi-au marcat viața”, a spus; afirmație însoțită de piesa antologică cu Stroe, urmărită la retroproiect, „Parc-a fost ieri”; un potpourri, adaptat la prezentul de-atunci, de nemuritoare melodii interbelice. A fost un veritabil one-man-show, încheiat cu darul oferit de președintele C.E.B., ing. Osy Lazăr, lui Florin Piersic: o reproducere dintr-un text iudaic despre iubirea de oameni datând din anul 1480 î.e.a. Cu mulțumirile, aduse de președintele F.C.E.R., dr. Aurel Vainer. Cu promisiunea lui Florin Piersic de a reveni cu un nou spectacol la Centrul Cultural Comunitar. (I.D.)

Despre acad. Nicolae Cajal z.I. nu se poate vorbi decât la prezentul etern. Dincolo de citorile culturale, științifice, de opera socială, există un spirit cajalian care stăruie printre noi; o emblemă, un model. Academicianul Nicolae Cajal rămâne în memoria posterității ca un produs, rar azi, al unui umanism de care trebuie s-avem grijă să nu dispară: oază de liniște în oceanul de zbucium în care existăm. Acest om excepțional, mare savant, creator de școală a fost, totodată, un model de conduită umană. Opera academicianului Nicolae Cajal, binecunoscută pe plan național și internațional, prin cele 400 de lucrări, tratate și monografii ale sale, este continuată de elevii lui, care l-au venerat și îl venerază, așa cum și el și-a venerat mentorul și profesorul său, acad. Ștefan S. Nicolau. Prin tot ceea ce a făcut, după '90, academicianul Nicolae Cajal a fost una dintre personalitățile care au contribuit la reazarea României pe temelii democratice. Cum ni-l amintim toți cei care am avut privilegiul de a-l cunoaște? Cu multă dragoste. Nu refuza pe nimeni. Când cineva îi cerea un ajutor, nu exista pentru el satisfacție mai mare decât atunci când reușea să-i împlinească dorința. Opera lui a fost mult mai vastă și mai profundă decât o putem cuprinde în cuvinte. Răsfoind *Caietul Cultural R.E.* „Cajal - 80”, găsim exprimat în cuvinte tâlcul privirilor sale către minunata doamnă Bibi: „Lăsăm în urma noastră un nume pe o carte, pomi pe care i-am sădit, faptele noastre cele de neuitat. Rămân după noi, mai presus de orice, copiii pe care i-am crescut”. Cu atât mai tulburătoare este asumarea de către fiica sa, dr. Irina Cajal-Marin, a unui destin deloc ușor: „a fi Cajal după Cajal”, așa cum a scris fiica fiicei lui, dr. Cathrine Cajal Marin De Ugarte, acum trei ani, în poemul de bun rămas, recitat în fața catafalcului său. Tot din „Caiet”, ne-ntâmpină fotografia de epocă: profesorul Marcu Cajal cu soția, cunoscuți și iubiți de toate familiile bucureștene ai căror copii erau îngrijiți de marele doctor pediatru. „Parcă văd casa; deși aveam

„Pune-mi în inimă, Doamne, iubirea de știință și de făpturile Tale”

Acad. NICOLAE CAJAL z.I. - la prezentul etern

numai patru ani când am fost cu părinții la el: cele câteva trepte de la intrare, salonul în care intrai fără să simți c-ai venit «la doctor», povestește mama mea, una dintre pacientele reputatului medic, fondatorul de „dinastie” Cajal. Dar și fotografii recente: Oana și dr. Ștefan Cajal, în locuința lor din Canada, cu o dedicație de dragoste către bunici din partea celor două nepoțele: Stéphanie și Anny; prof. univ. dr. Alexandru Minou Marin cu Cathrine de numai câțiva ani... Apoi, momente din viața de zi cu zi a președintelui F.C.E.R., așa cum au rămas întipărite în memoria afectivă a celui mai apropiat colaborator, secretarul general al Federației, în anii aceia, av. Iulian Sorin. Gânduri despre „noblețea, cultura, deschiderea spirituală” ale Marelui Rabin Menachem Hacohen. Despre vocația alinării suferințelor celor care au supraviețuit Holocaustului, descoperită încă înainte să devină director al Serviciilor Medicale ale F.C.E.R., de directorul, de atunci, al JOINT pentru România, dr. Zvi Feine. Despre meritul, evocat de președintele de onoare, din acei ani, al Forumului B'nai B'rith România, ing. Siegfried Schieber z.I., de a fi reluat activitatea organizației, după o jumătate de veac în care a fost interzisă, și-al cărei ultim președinte a fost chiar Marcu Cajal... L-au omagiat, când a împlinit 80 de ani, înalte personalități ale vieții politice, culturale, științifice din România, Israel și din diverse părți ale lumii. Revăd fragmente din textele acestui mare terapeut social, care visa să creeze un „vaccin împotriva prostiei, lichelismului și antisemitismului”, medaliaoane consacrate de el înaintașilor (Jacques Menachem Elias, dr. Wilhelm Filderman, dr. Moses Rosen, dr. Arthur Kreindler, dr. Alexandru Șafran ș.a.), urări ale membrilor, de atunci, ai Comitetului Director al F.C.E.R., ale președinților de comunități din toată țara, comentarii ale subsemnatei la piesa de teatru „Alogic 14 și virusurile”, a lui EU, gen IONESCU - „gluma” academicianului care vădea, de fapt, o vocație de dramaturg neexplorată.

„Mi-am respectat și iubit maestrul, colegii, prietenii, colaboratorii, pe cei cu care am lucrat la Catedra de Virusologie - din 1945 -, la Institut - de la înființare -, la Academia Română, la Fundația „Elias”, la Academia de Medicină, la Federația Comunităților Evreiești din România și în alte locuri”, desprind una din frazele de mulțumire ale academicianului Nicolae Cajal la aniversarea de atunci. Fraza sintetiza, cu marea-i modestie, o viață de om dedicată facerii de bine pentru România, pentru comunitatea sa, pentru umanitate, în genere. Iată de ce, acum, la trei ani de la dispariția fizică, simțim cu toții cât adevăr există în cuvintele Marelui Rabin Menachem Hacohen, rostite în dimineața înmormântării, în fața unei uriașe mulțimi adunate în jurul sicriului depus la Templul Coral despre cei care, plecând dintre noi, intră în Casa Vieții.

IULIA DELEANU